

MEGHÍVÓ

Kedves Barátaink! Ki képzelte volna, hogy kilenc év után a fiatalokkal együtt ide érünk, és ezt a nagy újságot megoszthatjuk Veletek?! Nagy szeretettel adjuk hírül, hogy Shalom Közösségként megnyitjuk Ifjúsági Központunkat, a város szívében, a Horváth Mihály téren. Számunkra nagyon fontos ez, mert egy olyan hely lesz ez, amely nyitva áll a fiataloknak találkozásra, beszélgetésre, tanulásra, internetezésre, zenehallgatásra, pihe-nésre, játékra, akár egy kávé vagy szendvics mellett is. Sok új programot tervezünk már erre az évre, hiszen ez a hely rengeteg lehetőséget kínál. A hely állandóan fog működni hétfőtől szombatig minden nap 14-től 22-ig. Hálát adunk Istennek, hogy lehetővé tette ezt számunkra, és arra hívunk Titeket, hogy osztozzatok örömeinkben Ti is, ezért szeretettel várunk a május 19-én 20 órától tartandó megnyitóra! Az esemény a facebook-on is: <https://www.facebook.com/events/178875622928896/> A jelenléteket fontos nekünk ezen a napon! A Shalomos misszionáriusok, fiatalok nevében: *Anderson da Silva, Katolikus Shalom K.*

HATÁROKAT FESZEGETŐ KÉRDÉSEK

Hatodszorra nagy érdeklődést kiváltó témára invitáltak Pesten a „Szólj be a papnak” sorozat szervezői. Az Egyház és a szex kérdésköréről telt ház előtt vallott 2 katolikus, 1 evangélikus és 1 baptista lelkipásztor április 16-án a Zappa Caféban.

A nagyszámú hallgatóságot nem kellett biztatni a kérdésre, az Egyház és a szex olyan témának bizonyult, amellyel kapcsolatban a fiatalokat érdeklik az egyházak válaszai. Terítékre került a mindig aktuális házasság előtti szexuális kapcsolat és a fogamzásgátlás lehetősége; pirulást kiváltóan feszegették a „Hol a határ?”, „Mi bűn?” kérdését és a maszturbáció megítélését. Az érdeklődés elkalandozott a válás és az abortusz területére, a homoszexualitáshoz való viszonyra, és vallatóra fogták a papokat, lelkészeket arról, hogyan élnek meg a cölibátust. A hallgatóság írásban és a plénum előtt is feltehető kérdéseit, a beszélgetést Martí Zoltán, a 777 blog főszerkesztője moderálta.

Izgalmas véleménycsere részesei lehettünk ezen az estén. Megtapasztalhattuk, milyen egyedüli nőként ellenvéleményt képviselni, de azt is, hogy nem könnyű katolikus papként mélyen intím területeket érintő kérdésekkel szembesülni, ugyanakkor megélhettük, mennyire gazdagítanak minket az ökumenikus szintről érkező válaszok. *Trautwein Éva cikke Magyar Kuríron*

„LEBORULOK A LEGKISEBBEK ELŐTT”

Michels Antal plébános Bőjte Csaba ferences szerzetest, a dévai Szent Ferenc Alapítvány alapítóját kérdezte életéről, hivatásáról április 19-én a Nem Adom Fel Cafe & Barban.

A kávézó alagsora ezúttal is teljesen megtelt. Tóni atya első kérdésére, milyen gyermek volt, milyen vágyai voltak, Bőjte Csaba elmondta, papi jelmondata egy kívánság: az emberiség egy nagy családot alkosson, és egymásnak testvérei legyünk. Gyermekként arról ábrándozott, hogy a barátaival sátorvárost alapít, mert nagyszerű érzés lehet közösségben megélni az együvé tartozás örömét. Sokat kirándultak, táboroztak.

Csaba testvér itt fölvetette a kérdést: Az, hogy a tizenkét éves Jézus eltűnt, azt jelenti-e, hogy Mária és József felelőtlen szülők voltak, vagy pedig azt, hogy Jézus már korábban is elment „bandázni a haverokkal”? Az utóbbi a valószínűbb, vagyis hogy a gyermek Jézus is szeretett a barátokkal lenni, nem ült egész nap Mária szoknyájánál, meg József lábai körül. Ezért először fel sem tűnt számukra, hogy Jézus eltűnt.

A ferences nem tagadta, hogy a falra mászna, ha az ő gyerekei olyanokat tennének, amiket ő csinált kamaszként. 8.-os korában

például az egyik barátjával úgy érezték, be kellene járniuk a világot. Ezért a szüleiktől – Csaba testvér esetében csak az anyjától, hiszen apja akkor már nem élt – kölcsönösen elkértek egymást a távol élő nagyszülőkhez, majd kimentek az állomásra, felszálltak egy tehervonatra, amely elvitte őket Bukarestbe. 1 hétig tartózkodtak ott, miközben a szülők nyugodtak voltak, abban a tudatban, hogy a nagyszülőknél vannak. Ellenőrzésre nem volt módjuk, hiszen a telefon ritka volt akkoriban.

Nem feltétlenül ezzel összefüggésben, de Csaba testvér mégis arra biztatja a gyerekeket, hogy legyenek önállóak – a létért küzdeni kell, mindenkor bízva az isteni gondviselésben.

Michels Antal kérdésére, kik voltak a példaképei, Bőjte Csaba Márton Áron gyulafehérvári püspököt említette elsőként, aki bérálta és a teológiára fölvette őt. „Székelyföldön Áron püspök megkerülhetetlen példakép. Mindnyájunknak meg kellene tanulnunk az ő mentalitását, azt, hogy »soha nem ment át kutyába«, üldözheték, börtönbe zárhatták, megfigyelhették, mindenkivel tisztelettel beszélt. Leírta azt is, hogy népének sorsa soha nem lehet közömbös számára. Márton Áron útja a damaszkuszi út, a párbeszéd útja – Jézus sem kiabált Saullal, hogy hogy tudott erre vetemedni, még ott piroslík rajta István diakónus vére! Ehelyett fölvetette a kérdést: »Saul, Saul, miért üldözöl engem?«, és megmondta neki, mit kell tennie: az Úr kiválasztott edényeként sokat kell szenvednie.”

Az újabb kérdésre, hogy a tanárai közül voltak-e olyanok, akikre szívesen emlékszik, Bőjte Csaba megemlítette egykori fizika-tanárát, akinek a segítségével eljutott az országos diákolimpiára.

„Azok a tanárok maradnak meg az emlékezetünkben, akik kihozzák belőlünk a maximumot. Egy pedagógusnak, egy edzőnek az a dolga, hogy a rábízott gyereket kivigye a léte peremére, hogy ott megtapasztalhassa: van tovább. Sokszor nem a fizikai adottságaink vagy a politikai környezet korlátoz bennünket, hanem mi magunk, amikor azt mondogatjuk, hogy csak ennyire vagyunk képesek. Ki se nézzük magunkból a többet. A lét peremére való kivétel azt jelenti, hogy többek vagyunk, mint amennyit gondolunk magunkról, mint amit a tükörben látunk.”

Bőjte Csaba kifejtette, az ember folyamatosan döntéseket hoz élete során; ha egy ajtó kinyílik, sok másik becsukódik. Legfontosabb, hogy az ember kitarson. Az biztos, hogy a Jóisten nem játszik velünk, nem visz ki bennünket az erdőbe, hogy ott hagyjon minket egyedül egy fa mögött, ő pedig elbújva nevéssen rajtunk, hogy „ezt jól megszívtuk”. Ha egy fiatal férfinak azt sugallja, hogy ott van az a szép leány, vedd feleségül, a lánynak pedig, hogy te pedig menj hozzá, az biztos, hogy egy életre szól. Isten nem von vissza semmit.

Engem elhívott a teológiára, rám bízta az elhagyott gyermekek gondozását – mondta Csaba testvér, és felelevenítette, hogy amikor az egyik tanárkollégája el akart menni Afrikába, missziós munkát végezni, ő figyelmeztette: ezt a küldetést, az elhagyott gyermekek nevelését, tanítását közösen vállalták, ez olyan, mintha félbehagyná a munkát. Azt mondta neki: „Együtt kezdtek el, együtt is kell végigvinnünk. Ha leraktál valahol egy téglát, építsd fel ott a házat. Még akkor is, ha ez nem mindig könnyű. A lényeg, hogy mindig Istent szolgáljuk, szeretetben. És akkor teljesen mindegy, hogy milyen munkát végzünk, utcát söprünk, perselyezünk vagy prédikálunk a bazilikában. Ki kell kapálnunk a gázt a szívünkéből, hogy ne a hiúság, a beképzelt-ség, hanem a tiszta szeretet vezessen bennünket az utunkon. Oda kell adnunk magukat teljesen Istennek, akit nem tudunk felülmúlni az ajándékozó szeretetben. Úgy szeretne Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta értünk, hogy aki hisz benne, örök élete legyen” – idézte a szerzetes János evangéliumát.

Élményt jelent Csaba testvérnek, amikor koldusoktól, a legszegényebektől kap ajándékot. Elmesélt két történetet.

Van Déván egy szemétdomb, afféle senki földje, ahol azonban mindig él 40-50 szegény család. Csaba testvér gyakran ellátogat

ide. Az egyik alkalommal megszólította egy körülbelül 15 éves fiú, és arra kérte, szentelje fel a házát. „Talán az apád házát” – jegyezte meg a ferences. A fiú azonban öntudatosan mondta, hogy a saját házáról van szó. Kiderült, hogy ez a „ház” a szemétből kiszedett gumicsizmákból, üvegpalackokból, félredobott téglákból épült fel, sárból, földből egybetapasztva. Mindezt a fiú egyedül végezte. A házikó falára pedig kiírta: „Isten hozott, drága feleségem!” Arra készült, hogy a kórházból hazavigye a feleségét, újszülött gyermekükkel együtt, s hogy méltóképpen fogadhassa őket, ezért kérte otthonuk megáldására

Egy másik szerint Böjte Csaba hazaengedte téli vakációra az egyik serdülőkorú kislányt. Egy új, szép farmernadrágban ment el, és szakadt ruhában jött vissza. Mi történt? – kérdezte Csaba testvér. Tudta, hogy a gyermek apja alkoholista, durva természetű, terror alatt tartja a családját. Pénzt akart szerezni – azt, hogy milyen úton-módon, a ferences inkább nem részletezte –, de nem sikerült neki. Ezért a kislány eladta a farmernadrágját, és így megvonta az étel karácsonyra, még ajándékokra is futotta. A gyermek elmesélte, hogy bár az apja szörnyű ember, de ő még emlékszik rá, hogy amikor 4-5 éves korában leforrázta magát és kórházba vitték, az apja elkísérte, de nem engedték be; ezért hazament, forró vizet öntött magára, őt is bevitték a kórházba, és így ápolhatta, gondozhatta a gyermekét.

Az ilyen történeteket hallva leborulok a legkisebbek előtt, akikben valóban megjelenik Krisztus. Soha ne a látszatokból ítéljünk, mert nem tudjuk, mi van egy-egy tragikus, szomorú élet mögött – mondta végül Böjte Csaba testvér. *Bodnár Dániel/MK*